

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălănătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R

Despre mărturisirea extra-judiciară, de d-nu D. Alexandresco.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ :

Curtea de casație, s. II : D. Atanasiu (electoral).

Idem : Leon A. Rand cu R. Văcărescu și consiliul său judiciar.

Curtea de apel București, s. II : R. Văcărescu și consiliul său judiciar S. Populeanu cu Leon A. Rand.

Idem, s. III : I. Alcalay cu M. Ștefănescu.

Noutăți judecătorești.

Despre mărturisirea extra-judiciară

Am văzut în articolele precedente că mărturisirea judiciară este cea făcută înaintea judecătorului, în cursul judecății, de însăși partea prigonitoare sau de un împuternicit special al ei (art. 1206, § 1).

Mărturisirea extra-judiciară este cea făcută afară de prezența judecătorului, *extra judicium*(¹).

O asemenea mărturisire poate să fie verbală sau scrisă : verbală, când ea rezultă din o simplă declarație orală, făcută de exemplu într'o conversație; scrisă, când ea este făcută într'o scrisoare, într'un testament, etc.(²), sau într'un act de recunoaștere încheiat anume în acest scop(³).

Legea nu vorbește de mărturisirea scrisă, pentru că ea intră în regula generală, adică trebuie, spre a face dovadă, să fie făcută cu observarea formelor actelor autentice sau sub semnătură privată(⁴).

(¹) Cpr. Pothier, II, 834.

(²) Cpr. C. București. Dreptul din 1890, No. 68.

(³) Mărturisirea făcută de o parte și consemnată într'un proces-verbal încheiat de un portărel, este o mărturisire extra-judiciară și nu face nici o credință, dacă obiectul litigiului nu poate fi dovedit prin martori. Cpr. Trib. Ilfov. Dreptul din 1885, No. 36.

(⁴) Cpr. Répert. Sirey, *Aveu*, 361. Laurent, XX, 217. Demante, V, 331. Larombière, V, art. 1355, No. 2.—Mărturisirea extra-judiciară scrisă făcută de autor este opozabilă moștenitorilor săi. Cpr. C. Galatz. Dreptul din 1898, No. 5.

Cât pentru mărturisirea extra-judiciară verbală, ea neputându-se dovedi de cât prin proba testimonială, se înțelege că nu va putea servi de dovadă de cât atunci când însuși obiectul convențiunii va putea fi stabilit prin martori(⁵), adică, când fiind vorba de o afacere civilă(⁶), obiectul litigiului n'ar întrece suma de 150 lei vechi, sau când ar exista un început de probă scrisă, ori părțile ar fi fost în imposibilitate de a-și procura o dovadă scrisă, sau în fine, când creditorul ar fi pierdut prin un caz de forță majoră neprevăzută, titlul creanței sale (art. 1191, 1197, 1198).

Ast-fel, dacă m'am împrumutat de la d-ta cu 1000 de lei, fără a-ți da un act scris, și înaintea începerii judecății, sau chiar în cursul judecății, însă afară de prezența judecătorului, aș fi mărturisit existența acestei datorii, nu vei putea să dovedești această mărturisire prin martori, dacă nu te găsești în unul din cazurile excepționale prevăzute de lege (art. 1197, 1198), pentru că aceasta ar însemna a dovedi însuși existența datoriei, ceea-ce ar fi contrar art. 1191.

Legea păstrează tăcerea în privința efectelor mărturisirei extra-judiciare, în privința puterii sale probatorii și a indivisibilității sale, nevorbind de cât de modul ei de dovedire. Aceasta provine din împrejurarea că asemenea mărturisire este a rare ori atât de complectă și deprecisă pre cât este mărturisirea judiciară. Din această tăcere a legii s'a conchis că ea a voit să dea judecătorului o mare latitudine pentru a aprecia caracterul și efectele juridice ale acestei mărturisiri, apreciere care fiind suverană, scapă

(⁵) Cpr. Cas. rom. *Curierul judiciar* din 1900, No. 58. Répert. Sirey, *Aveu*, 363 urm.—Această mărturisire nu poate fi invocată pentru prima oară în casație, dacă n'a fost propus ca mijloc de dovadă înaintea instanțelor de fond. Cas. rom. Dreptul din 1897, No. 37 și Bulet. S-a 1, 1897, p. 341.

(⁶) În materie comercială, proba testimonială fiind admisibilă fără nici o restricție (art. 46 C. com.), se înțelege că în asemenea materie, și mărturisirea verbală va putea fi stabilită prin martori. Cpr. Massé, *Dr. comm.*, IV, 2590.

de controlul casației. Din acest principiu, majoritatea autorilor trage următoarele consecințe:

1° Judecătorul ar fi liber, după împrejurări, de a admite sau de a respinge dovada care rezultă din mărturisirea extra-judiciară;

2° Judecătorul ar fi liber de a nu se conforma regulii indivisibilității mărturisirii (art. 1206, § 2), și decizia sa n'ar putea, în această privință, fi censurată de Curtea de casație;

3° În fine, judecătorul ar putea admite retrac-tarea mărturisirii extra-judiciare, independent de o eroare de fapt. Cu alte cuvinte, aprecierea puterii probatorie a mărturisirii extra-judiciare ar fi, din toate punctele de vedere, lăsată la aprecierea tribunalelor (7), și regulile mărturisirii judiciare nu i-ar fi aplicabile (8).

«Determinarea efectului unei mărturisirii verbale extra-judiciare este lăsată la înțelepciunea judecătorului, dize art. 1965 din Codul neerlandez» (9).

În aceste condițiuni, mărturisirea extra-judiciară n'ar mai fi un mijloc de probă, ci o simplă presumpție lăsată la luminele și înțelepciunea magistratului, după cum se exprimă art. 1203, ceea ce este contrar legii. Judecătorii aș, fără nici o îndoială, o putere discreționară pentru a aprecia caracterul mai mult sau mai puțin serios al mărturisirii extra-judiciare; însă de câte ori ei se vor găsi în fața unei mărturisirii serioase, fie judiciară, fie extra-judiciară, asemenea mărturisire va face deplină credință și nu va putea fi nici divizată, nici revocată, dacă ea nu este rezultatul și consecința unei erori de fapt (art. 1206, § 2) (10). Acestea ni se par adevăratele principii.

D. Alexandresco

(7) Cpr. C. București. Dreptul din 1887, No. 29. Thiry, III, 180. Baudry, II, 1304. Duranton, XIII, 540. Aubry et Rau, VIII, § 751, p. 180, text și nota 42. Démante, V, 332 bis III. Mourlon, II, 1645. Demolombe, XXX, 548 urm., 554. Vigié, II, 1668. Fuzier-Herman, III, art. 1355, No. 2 urm. Garsonnet, Pr. civ., II, § 281, p. 335 (p. 517, § 720 din ed. a 2-a). Répert. Sirey, Aveu, 379 urm. Pand. fr. eod. V^o, 435 urm. Marcadé, V, art. 1354—1356, No. 3. Bonnier, 359 urm. Arntz, III, 431. Larombière, V, art. 1355, No. 6 și art. 1356, No. 23 și 31.

(8) Cpr. Cas. fr. Sirey, 93. 1. 244.

(9) Tot cam ast-fel se exprimă art. 2416 din Codul portughez de la 1867 și art. 1239 din Codul spaniol de la 1889.

(10) Cpr. T. Huc, VIII, 347. Planiol, II, 34. Laurent, XX, 218 urm. Merlin, Quest., §§ 3 și 4, tit. II, p. 511 urm. (ed. a 4-a din 1827). Massé, Dr. comm., IV, 2593.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

(JURISPRUDENCE ROUMAINE)

Curtea de casație, secția II

13 Aprilie 1901

Președinția D-lui N. Mandrea, Președinte

D. Atanasiu (electoral)

Drept electoral. — Colegiul I de cameră. — Cens. — Dacă usufructuarul poate fi alegător în col. I de cameră. — (Art. 3 și 14 din legea electorală.

Fac parte din colegiul înteiu de cameră toți acei cari, întrunind cele-Valte condiții cerute de lege, au un venit funciar rural sau urban de cel puțin una mie două sute lei.

Așa dar, spre a face parte din colegiul înteiu se cere a avea un venit funciar, și în asemenea categorii sunt nu numai acei cari au dreptul de proprietate asupra imobilului, ci și aceia cari au folosință asupra unui imobil în virtutea vre-unui drept real ce ar avea asupra lui, cum este emfiteuticatul, superficiarul, și usufructuarul, pentru că și usufructuarul are un venit funciar din imobilul asupra căruia are dreptul real de usufruct.

Cu toate astea nu trebuie să se confunde aceia cari au venit funciar în baza unui drept real asupra imobilului, cu aceia cari în virtutea unei convenții ar fi având dreptul la venitul imobilului, căci această neavând un drept real asupra imobilului nu pot fi admiși a figura în listele colegiului înteiu, și o derogare la aceasta este numai dispoziția din art. 14 din legea electorală.

Cour de cassation, 2e chambre

13 Avril 1901

Présidence de M. N. Mandrea, Président

D. Athanasiu (procès électoral)

Droit électoral. — 1e collège pour la chambre. — Cens. — Si l'usufruitier peut être électeur dans le 1e collège pour la chambre. — (Art. 3 et 14 de la loi électorale).

Font partie du premier collège pour la chambre, tous ceux qui, outre toutes les autres conditions prescrites par la loi, ont un revenu foncier rural ou urbain d'au moins douze cents francs.

Dans cette catégorie d'électeurs entrent non seulement les propriétaires d'immeubles, mais même ceux qui auraient sur les immeubles un droit de jouissance consacré par un droit réel quelconque, tel que l'emphytéose, la superficie et l'usufruit. L'immeuble sur lequel est constitué un droit réel d'usufruit, produit, à l'usufruitier, un revenu foncier.

Cependant, il ne faudrait pas confondre ceux qui ont un revenu foncier, en vertu du droit réel qu'ils ont sur un immeuble, avec ceux qui, en vertu d'une convention, auraient droit aux revenus d'un immeuble; ces derniers, n'ayant pas un droit réel sur l'immeuble ne peuvent pas figurer dans les listes électorales du premier collège. A cette règle il n'y a qu'une dérogation, celle contenue dans l'art. 14 de la loi électorale.

Decisiunea 64/901. — Admis apelul făcut de Dimitrie Atanasiu contra sentinței electorale a trib. Dâmbovița No. 118/901.

Curtea,

Ascultând pe d-l Dimitrie Giani a căruți înscriere ca alegător o cere apelantul în susținerea apelului;

Deliberând,

Având în vedere că apelantul cere ca reformându-se

sentința apelată să se ordone înscrierea lui Dimitrie Giani în listele electorale ale colegiului întîi de cameră din județul Dâmbovița;

Avînd în vedere sentința apelată;

Considerînd că din această sentință se constată că Dimitrie Giani, fiind până acum înscris în colegiul întîi de cameră din județul Dâmbovița cu moșia sa Titu Hagiasca, tribunalul a ordonat ștergerea sa pe motiv că acea moșie a dat-o de zestre la măritișul ficei sale, și deci acum nu mai are censul cerut de lege;

Considerînd însă că tot prin această sentință, tribunalul mai constată că de și Dimitrie Giani, prin actul dotal autentificat de tribunalul Ilfov la No. 1245/900 a constituit ficei sale ca dotă moșia sa Titu Hagiasca, însă prin acel act dotal și-a rezervat un uzufruct de 1200 lei pe an în acea moșie;

Avînd în vedere art. 3 din legea electorală;

Considerînd că prin acest text de lege se prescrie că fac parte din colegiul I de cameră toți acei care întrunind cele-lalte condițiuni cerute de lege, au un venit funciar rural sau urban de cel puțin una mie două sute lei;

Considerînd că în virtutea dispoziției citate spre a face parte din colegiul I se cere ca să aibă un venit funciar, că în asemenea categorie sunt nu numai aceia cari au dreptul de proprietate asupra imobilului, ci și aceia care au folosința imobilului în virtutea dreptului real ce-l au asupra imobilului precum e emfiteuticatul, superficialul; că din acest punct de vedere și uzufructuarul unui imobil în total sau în parte trebuie asemenea să fie în listele colegiului I pentru că și el are un venit funciar din imobilul asupra căruia are dreptul real de uzufruct; că ast-fel dacă uzufructuarul n'ar putea fi admis cu venitul funciar să figureze în listele colegiului I n'ar putea nici emfiteuticatul, nici superficialul, și s'ar rezerva dreptul de a fi la colegiul I numai acelora cari ar avea un venit funciar ca proprietari, cea-ce legea electorală nu prescrie în acest mod;

Considerînd că nu trebuie a confunda pe aceia cari au un venit funciar sau cari ca proprietari au un drept real asupra imobilului cu aceia cari în virtutea unei convenții ar fi avînd dreptul la venitul imobilului, căci aceștia ne avînd dreptul real asupra imobilului nu pot fi admiși a figura în listele colegiului I, și o derogare la aceasta este numai dispoziția din art. 14 legea electorală;

Considerînd că trib. de Dâmbovița lipsește pe recurentul de dreptul de a fi înscris în colegiul I pentru că ar fi avînd uzufruct adică rentă la venitul din imobilul de 1200 lei; cea-ce e greșit fiind-că e o deosebire dacă cine-va are dreptul la un venit în virtutea dreptului real de uzufruct asupra imobilului său fiindu-î recunoscut dreptul personal de rentă; că așa precum e enunțat cuprinsul actului, dreptul recurentului nu e un drept de rentă, ci un drept de uzufruct, drept personal și de aceea el are dreptul să figureze în listele colegiului I;

Că dar apelul de față fiind întemeiat are fi admis; Pentru aceste motive, Curtea, admite apelul, etc.

7 Februarie 1901

Președ. D-lui N. Predescu, Consilier Leon A. Rand cu R. Văcărescu și consiliul său judiciar.

Competință.—Contestații relative la fapte de comerț.—Cambia.—Subscrierea ei.—Dacă constituie un fapt de comerț.—Acțiune în anularea unei cambii.—Felul acestei acțiuni.—Locul unde se poate introduce. (Art. 897 Cod. comercial).

Cambia.—Antidatate.—Frauda.—Probe.—Prescripții.—Cestiunile de fapt ce fac convingerea judecătorilor.—Aprecieri suverană a judecătorilor de fond.

Interogatoriū.—Chemarea la interogatoriū a unei persoane pusă sub consiliū judiciar.—Neadmisibilitate.

1. Orice contestație relativă la fapte de comerț, între orice persoane, aparține jurisdicțiunii comerciale.

Ast-fel, subscrierea unei cambii fiind un fapt comercial, acțiunea în anulare a cambiei este o acțiune comercială, de competența jurisdicțiunii comerciale a o judeca, și fiind o acțiune și mobilă, se poate intenta, conform art. 897 din Codul comercial, și la tribunalul locului unde obligația a luat naștere, adică unde s'a semnat cambia.

2. Antidatatarea unei cambii constituie un mijloc de a disimula fraudă, și dovada ei se poate face prin toate mijloacele de probațiune și chiar prinsimple presumpțiuni, destul numai ca presumpțiunile să fie precise, grave și concordante.

3. Constatările de fapt cari au determinat convingerea instanței de fond cum că o cambie este antidatată, nu pot fi supuse censurei Curții de casație.

7 Février 1901

Présid. de M. le Conseiller N. Predescu Léon A. Rand contre R. Văcărescu et son conseil judiciaire.

Compétence.—Contestations relatives à des actes de commerce.—Traite.—Souscription d'une traite.—Si elle constitue un acte commercial.—Action en annulation d'une traite.—Quelle espèce d'action est-ce.—En quel endroit on peut l'introduire.—(Art. 897 du Code de commerce).

Traite.—Antidate.—Fraude. Preuves.—Présomptions.—Questions de fait qui déterminent la conviction des juges.—Appréciation souveraine des juges du fait.

Interrogatoire sur faits et articles.—Requête aux fins de faire subir un interrogatoire sur faits et articles à une personne pourvue d'un conseil judiciaire. Inadmissibilité.

1. Toute contestation, relative à des actes de commerce, est du ressort des tribunaux de commerce, quelles que fussent les personnes en jeu.

La souscription d'une traite constitue un acte de commerce; il en résulte que l'action en annulation d'une traite est une action commerciale, de la compétence de la juridiction commerciale; comme elle est, en même temps, mobilière, on peut, conformément à l'art. 897 du Code de commerce, l'introduire devant le tribunal du lieu où l'obligation a pris naissance, c'est-à-dire où la traite a été signée.

2. L'antidate d'une traite, servant à dissimuler la fraude, peut être prouvée par tous les moyens reconnus par la loi, et même par de simples présomptions, à condition toute-fois, qu'elles soient précises, graves et concordantes.

3. Les questions de fait qui ont servi à établir, chez les juges du fond, la conviction qu'une traite est antidatée, échappent à la censure de la Cour de cassation.

4. Chemarea la interogatoriū a unei persoane pusă sub un consiliū judiciar nu este admisibilă, intru cât o asemenea persoană fiind incapabilă, nu poate face nici o mărturisire în justițiă.

4. L'interrogatoire sur faits et articles d'une personne pourvue d'un conseil judiciaire est inadmissible; incapable, elle ne saurait faire des aveux en justice.

Decisiunea 39/901.—Respins recursul făcut de Leon Rand contra decisiunii comerciale a Curții de apel din București, secția II cu No. 62/900, dată în proces cu R. Văcărescu și Simion Populianu, consiliul său judiciar.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l președinte N. Mandrea.

Pe d-l avocat A. I. Drăghici, din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l avocat S. Rosenthal, din partea intimaților în combateri; și

Pe d-l prucuror St. Stătescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra mijlocului I de casare invocat:

I. «Exes de putere și violarea art. 58 și 66 Proc. civ. (veche și nouă) combinat cu art. 889 și 897 Cod. com.

«In fapt adversarul mă cheamă în judecată la tribunalul Ilfov, secția comercială, pentru ca justiția să pronunțe anularea unor polițe prefinse antidatate și iscălite de d-l N. R. Văcărescu, posterior punerei sale sub consiliū judiciar.

«Această acțiune nu putea să o introducă la tribunalul Ilfov, secția comercială, de oare-ce eă locuiesc în Pitești și cambiile trebuia să fie plătite la Pitești; a-tare acțiune trebuia să fie intentată la tribunalul județului Argeș.

«De și tribunalul de Ilfov a admis excepția de incompetență, onor Curte prin decisia No. 39 din 1900 admite competența dând o greșită interpretare articolelor de mai sus».

Având în vedere decisia supusă recursului, din care se constată că intimatul cerând anularea a 14 cambii în valoare de 14000 lei fie-care, toate cu data 18 Octombrie 1893, semnate de dñsul în ordinul lui I. Enescu și aflate în posesia recurentului, Curtea de apel reformează sentința tribunalului care și declinase competența pe motiv că acțiunea trebuia intentată la tribunalul Argeș, de oare ce recurentul își alesese domiciliul în Pitești și evocând fondul, admite acțiunea și anulează acele cambi;

Considerând că orî-ce contestațiune relativă la fapte de comerț, între orî-ce persoane, aparține jurisdicțiunii comerciale; că subscrierea unei schimbii fiind un fapt comercial și cambiile în cestiune fiind semnate în București, acțiunea a putut fi introdusă și la tribunalul unde obligațiunea a luat naștere conform art. 897 Cod. com.;

Că prin urmare Curtea de apel nu a comis nici un exes de putere declarând că este competente a judeca acțiunea în anularea cambiilor în cestiune.

Că acest motiv nefiind fondat are a se respinge.

Asupra motivului II și III de casare:

II. «Exes de putere, Curtea refușă proba testimonială cerută și interogatoriul, violând tot o dată art. 448 al. II și art. 1208 Cod. civ.

«In adevăr, nreprezentând adversarul nici un act, am cerut ca Curtea să respingă acțiunea ca neprobată. Curtea însă nu numai că nu 'mă permite a face proba cu martori și interogatoriū, nu ține seamă că hotărîrea prin care d-l N. R. Văcărescu e pus sub consiliū judiciar a fost numai publicată valabil în 1897 luna Iunie, dar cu exes de putere violând și art. 448 § 2 Cod. civil, se bazează pe simple presumpțiuni contra celor edictate de art. 1208 Cod. civ. și anulează cambiile devenite în proprietatea mea la 15 Mai 1897, adică cu mult înainte de publicarea hotărîrei de punere sub consiliū judiciar.

III. «Violarea art. 448 § 2 și exes de putere dând o greșită interpretare faptelor, mulțumindu-se a pretinde în considerante că Curtea este deplin convinsă;

«In adevăr, am spus onor Curți că partea adversă n'a probat nici antidatarea, nici dolul, prin nici o probă; că în orî-ce caz cambiile 'mă-au fost transmise mie la 15 Mai 1897, epocă la care nu era publicată conform legii hotărîrea de punerea sub consiliū judiciar a d-lui N. R. Văcărescu și Curtea prin exes de putere, spunând că 'și-a făcut convingerea, anulează cambiile mele, aceasta este strigător, căci onor Curte zice: considerând că toate aceste fapte și împrejurări constituiesc presumpțiuni precise, grave și concordante și dintr'insele Curtea 'și-a format convingerea asupra a două lucruri: 1) că aceste schimbii sunt emise după punerea lui Văcărescu sub consiliul judiciar, și că au fost antidatate în scop de a frauda legea și a paralisa efectele sentinței de punere sub consiliul judiciar publicată conform legii; și 2) că intimatul Leon Rand, actual posesor, a eunoscut vițiile acestor schimbii, și prin urmare a fost de rea credință, știind bine că cambiile au fost emise de un incapabil și prin urmare cambiile cată a se anula.

«Din acest considerent reese până la evidență exesul de putere al Curței, căci articulează că 'și-a format convingerea de anularea cambiilor pe presumpțiuni, pe când Curtea pentru aceasta admite un lucru (ce nu e adevărat) că cambiile sunt făcute după publicarea hotărîrei de punere sub consiliū judiciar, pe când eă dovedesc că cambiile 'mă-au fost transmise la 15 Mai 1897, adică cu mult mai înainte de publicarea hotărîrei. Acest argument face a cade și a doua convingere a Curței, căci eă Leon Rand n'am putut și de declarația d-lui N. R. Văcărescu de a fi pus sub consiliū judiciar, de oare-ce cambiile 'mă-au fost transmise la 15 Mai 1897 și publicațiunea a fost făcută în urmă».

Considerând că antidatarea constituie un mijloc de a disimula fraudă și deci dovada se poate face prin toate mijloacele de probațiune și chiar prim simple presumpțiuni;

Că Curtea de apel examinând diferitele împrejurări și fapte, că toate cambiile în cestiune au fost emise în ordinul lui I. Enescu, persoană recunoscută ca insolubilă, că fie-care este de aceeași valoare de 14000 lei, toate au aceeași scadență de aproape 5 ani, declară că

toate aceste fapte constituie presumpțiuni precise, grave și concordante, din cari rezultă că cambiile au fost emise după punerea lui Văcărescu sub un consiliu judiciar și antidatate în scop de a fraudă legea; că recurentul a cunoscut aceste viții, și deci este de rea credință, pentru care urmează a se pronunța anularea;

Considerând că în ce privește constatările în fapt cari au determinat convingerea, decizia Curței nu poate fi supusă censurii;

Considerând că Curtea respinge proba cu martori cerută de recurent spre a dovedi că cambiile i-au fost transmise la 15 Mai 1897, pe motiv că n'ar fi concludentă, întru cât este stabilit că densus cunoștea antidatarea; că chemarea lui Văcărescu la interogatoriū nu poate fi admisă, întru cât acesta fiind incapabil, nu poate face nici-o mărturisire în justiție;

Că, prin urmare, și din acest punct de vedere decizia Curței nu poate fi criticată.

Că câteși trele motive, nefiind fondate, au a fi respinse.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

Curtea de apel București
secția II

30 Septembrie 1900

Președinția D-lui I. Cerkez, Președinte

R. Văcărescu și consiliul său judiciar S. Populianu cu Leon A. Rand.

Consiliu judiciar. — Sancțiunea acestei măsurii. — Nulitatea actelor făcute de cel pus sub consiliu judiciar — (Art. 448 Codul civil).

Cambii. — Antidatate. — Fraudă. — Acțiune în anulare a cambiei. — Mijloace de probațiune. — Presumpțiuni. — (Art. 1203 Cod civil).

Martori. — Admisibilitatea sau neadmisibilitatea acestei probe.

Interogatoriū. — Chemarea persoanei pusă sub consiliu judiciar. — Neadmisibilitate.

1. Sancțiunea incapacității pentru cel pus sub consiliu judiciar este aceeași ca și în materie de interdicție și consistă în nulitatea actelor făcute fără formele legale.

2. Antidatarea unei cambii, făcută în scop de a eluda măsurile de protecțiune edictate de densa în favoarea incapabililor, constituind un mijloc de a disimula fraudă, partea este în drept să dovedească

Cour d'appel de Bucarest
2-e chambre

30 Septembre 1900

Présidence de M. I. Cerkez, Président

R. Vacaresco et son conseil judiciaire S. Populeano contre Leon A. Rand

Conseil judiciaire. — Sanction de cette mesure. — Nullité des actes faits par celui qui a un conseil judiciaire. — (Art. 448 du Code civil; 502 français).

Traite. — Antidatate. — Fraude. — Action en annulation de la traite. — Moyens de probation. — Présomptions. — (Art. 1203 du Code civil; 1358 français).

Témoins. — Admissibilité ou inadmissibilité de la preuve par témoins.

Interrogatoire. — Interrogatoire de celui qui a un conseil judiciaire. — Inadmissibilité.

1. La sanction de l'incapacité edictée pour celui qui a un conseil judiciaire est la même que celle prescrite en matière d'interdiction; c'est la nullité des actes, consentis par l'incapable, hors les conditions prévues par la loi.

2. Le fait d'avoir antidaté une traite, dans le but d'éluider les mesures de protection, édictées, par le législateur, en faveur des incapables, étant un moyen de dissimuler la fraude, la partie, qui s'en prévaut

asertiunile ei prin toate mijloacele de probațiune și chiar prin simple presumpțiuni, însă să fiă precise, grave și concordante, căci asemenea acte, prin scopul ce urmăresc, nu se sèvresesc față cu martori, nici nu se constată prin contra-înscrisuri.

3. Proba testimonială poate fi respinsă când este inutilă și neconcludentă în cauză.

4. Cel pus sub un consiliu judiciar nu poate fi chemat la interogatoriū pentru că este incapabil și deci nu poate face nici o mărturisire sau recunoaștere în justiție.

peut en faire la preuve par tous les moyens de probation, admises par la loi, et recourir même à de simples présomptions, si elles sont précises, graves et concordantes, car ces sortes d'actes, en vue du but que l'on poursuit, ne se font pas par devant témoins, et leur existence n'est pas constatée par des contre-lettres.

3. La preuve par témoins peut être refusée si elle est inutile et d'aucune influence sur la solution de l'affaire.

4. Tout aveu judiciaire étant à l'égard de celui qui a un conseil judiciaire, inopérant, grâce à son état d'incapacité, on ne peut le soumettre à un interrogatoire sur faits et articles.

Decisiunea comercială No. 62/900

S'au ascultat: d-l avocat S. Rosenthal, din partea apelantului R. Văcărescu și a consiliului său judiciar S. Populianu, în susținerea apelului, precum și d-l avocat A. I. Drăghici, din partea intimatului Leon A. Rand, în combateri.

Curtea,

Având în vedere că prin acțiunea sa apelantul tinde a se anula 14 cambii în valoare de 196000 lei purtând data de 18 Octombrie 1893 semnate de densus în ordinul lui I. Enescu și aflate în posesia lui Leon A. Rand pe motiv că aceste cambii sunt nule fiind emise de un incapabil după punerea sa sub consiliul judiciar care a avut loc la 4 Ianuarie 1894, și antidatate în scop de a fraudă legea și a paraliza efectele hotărârii de punere sub consiliul judiciar publicată în regulă;

Considerând în drept că sancțiunea incapacității pentru cel pus sub consiliul judiciar este aceeași ca și în materie de interdicțiune și consistă în nulitatea actelor făcute fără formele legale, art. 448 al. II Cod civ. este comun interdicțiunii și consiliului judiciar, și dispune în adevăr că toate actele făcute în urma publicațiunii de interdicțiune sau fără asistența consiliului judiciar sunt nule și de nul efect;

Considerând că antidatarea făcută în scop de a fraudă legea și de a eluda măsurile de protecțiune edictate de densa în favoarea incapabililor, constituind un mijloc de a disimula fraudă, partea este în drept după dispozițiunile art. 1203 Cod civil să dovedească asertiunile ei prin toate mijloacele de probațiune și chiar prin simple presumpțiuni, căci asemenea acte prin scopul ce urmăresc nu se sèvresesc față cu martori nici nu se constată prin contra-înscrisuri;

Considerând că, în speță, există presumpțiuni destul de grave care pun în evidență sinceritatea datei cambiiilor ce fac obiectul acțiunii de față și prin urmare vițiul antidatarei de care sunt pătate; în adevăr, aceste

cambii în număr de 14 sunt fie-care de aceeași sumă de câte 14000 lei, au toate aceeași dată de emisiune 18 Octombrie 1893 și aceeași scadență de aproape 5 ani (27 Februarie 1898), ceea ce este cu totul neuitat chiar în afacerile comerciale; că aceste cambii se ved emisă la ordinul unui oare-care I. Enescu, persoană recunoscută ca insolvabilă, și care prin urmare nu a putut avea nici odată o sumă de 196000 lei spre a o da lui Văcărescu; că acesta în cele mai multe cambii se obligă a le plăti în Pitești la hotel Concordia, fără a se vedea ce a condus pe Văcărescu, care domiciliază în București, să se oblighe a face plățile în alt oraș; că chiar I. Enescu transmite aceste cambii intimatului fără obligație sau regres în contra sa; că, afară de aceasta, până la 1898, data intentării acțiunii, nici Leon A. Rand, nici primul portor al cambiilor n'au făcut cel puțin cunoscut calitatea lor de creditor pentru o sumă atât de însemnată de și se făcuse întinse publicațiunii de consiliul judiciar, pentru că toți cei ce posedă cambii semnate de N. R. Văcărescu să se presinte pentru a aranja plata;

Considerând că toate aceste fapte și împrejurări constituiesc presumpțiuni precise, grave și concordante și dintr'insele Curtea și-a format deplina convingere asupra a două lucruri: 1) Că aceste cambii sunt emise după punerea lui Văcărescu sub consiliu judiciar și că au fost antidatate în scop de a fraudă legea și de a paraliza efectele sentinței de punere sub consiliu judiciar publicată conform legii, și 2) Că intimatul Leon Rand, actual posesor, a recunoscut viciile acestor cambii și prin urmare a fost de rea credință, știind bine că cambiiile au fost emise de un incapabil; că prin urmare cambiile cată a se anula;

Considerând că proba testimonială propusă de intimat pentru a stabili că aceste cambii și-au fost transmise la 15 Mai 1897, n'are nici o utilitate în cauză, de oare-ce din momentul ce densus a fost de rea credință și cunoștea antidatarea în scopul arătat mai sus, puțin importă epoca când aceste cambii și-au fost transmise, ast-fel în cât proba cu martori invocată urmează a se respinge ca inutilă și neconcludentă în cauză;

Considerând că cererea intimatului de a se chema apelantul Văcărescu personal la interogatoriul pentru a dovedi că a primit bani pe acele cambii, și că acei bani și-a profitat, este inadmisibilă, pentru că densus fiind pus sub consiliu judiciar este incapabil și ca atare nu poate face nici o mărturisire sau recunoaștere în justiție;

Având în vedere că apelantul a cerut și cheltueli de judecată;

Considerând că apelantul dovedește că a plătit taxe apelului și ale portăreilor, care se urcă la suma de 148 lei, că pe lângă aceasta a fost apărut de avocat, al cărui onorariu în raport cu serviciile aduse de densus Curtea, apreciind, îl fixează la 52 lei;

Că ast-fel, apelul fiind fondat, urmează a se admite a se reforma sentința tribunalului și a se pronunța anularea cambiilor.

(ss) I. Cerchez, Al. D. Dobriceanu, M. Paleologu, N. Budișteanu.

Curtea de apel București secția III

12 Februarie 1901

Președ. D-lui C. R. Manolescu, Președ.

I. Alcalay cu M. Ștefănescu

Drepturi litigioase. — Cesiune. — Avocat. — Ce se înțelege prin drepturi litigioase. — (Art. 1309 Codul civil român; art. 1597 Codul civil francez).

Cambie. — Scadențe. — Două scadențe. — Care este cea adevărată. — Cambia subscrisă de un comerciant. — Când se poate considera ca adevărată scadența cea de la începutul combiei. — Necontestarea cambiei la timp. (Art. 275, 331, 345 și 350 Cod. comercial).

1. *Magistrații sau avocații pentru a nu abusa de influența ce au în virtutea funcțiunii ce ocupă sau a profesiunii ce exercită spre a satisfăce dorința de speculă și de cupiditate, nu se pot face cesionari de drepturi litigioase, și sub această denumire trebuie coprinse nu numai drepturile cari sunt în proces ci și acelea asupra cărora se poate naște o contestație serioasă, cu alte cuvinte, fie că dreptul este contestat, sau că poate fi contestat.*

Ast-fel un avocat nu poate deveni posesorul unei cambii dacă acea cambie poartă două date și i s'a transmis lui prin gir după ce emitentul a fost declarat în stare de faliment, căci aceste împrejurări pot da loc la contestațiune când densusul va reclama plata acelei cambii.

2. *Când o cambie indosată are două scadențe, una pusă la început unde obicinuie se pune scadența și alta pusă la sfârșit printre cuvintele «bun și aprobat», trebuie să se considere ca adevărată scadența acea pusă în momentul emisiunii, iar nu cea care s'a*

Cour d'appel de Bucarest 3-e chambre

12 Fevrier 1901

Présid. de M. C. R. Manolesco, Présid.

J. Alcalay contre M. Ștefănescu

Droits litigieux. — Cession. — Avocat. — Ce qu'on entend par droits litigieux. — (Art. 1309 du Code civil; 1597 français).

Traite. — Echéance. — Deux échéances. — Quelle est la bonne. — Traite signée par un commerçant. — En quels cas l'échéance, marquée en haut de la traite, peut être considérée comme la seule bonne. — Defaut de protêt de la traite à temps. — (Art. 275, 331, 345, 350 du Code de commerce).

1. *Les magistrats et les avocats ne se peuvent rendre cessionnaires de droits litigieux; cette prohibition a sa raison d'être dans la crainte qu'a eue le législateur de les voir abuser de l'influence que leur assure leur fonction, ou leur profession, pour satisfaire leur passion pour la spéculation. Le terme «droits litigieux» embrasse non seulement les droits qui font l'objet d'un procès pendant, mais aussi ceux qui peuvent faire naître une contestation sérieuse, c'est-à-dire les droits, d'ores et déjà contestés, ainsi que ceux qui peuvent être contestés par la suite.*

Ainsi, un avocat ne peut pas devenir le propriétaire d'une traite, portant deux échéances distinctes, et qui lui aurait été transmise, par voie d'endossement, après la déclaration de faillite du signataire, car ces circonstances pourront donner naissance à une contestation au moment où il en poursuivra le paiement.

2. *Lorsqu'une traite, transmise par voie d'endossement, a deux échéances: l'une, en tête de la traite, là où il est d'usage que l'on marque l'échéance, et l'autre, au bas de la traite, parmi les mots: «bon et approuvé», on devra considérer, comme bonne, l'échéance*

adaos în urmă în interesul portorului.

Ast-fel dacă cambia a fost emisă de un comerciant, densus nefiind obligat a adăoga în cambii cuvintele «bun și aprobat», după toate probabilitățile dacă se ved trecute asemenea cuvinte și încă cu adausul unei alte scadențe mai depărtată de cât scadența pusă la începutul cambiei, adevărata scadență nu poate fi de cât aceea de la începutul cambiei data probabilă a emiterii ei și neprotestarea cambiei, pentru neplată, la această scadență, face ca portorul ei să peardă acțiunea cambială în contra girantului.

fixée au moment de l'émission de la traite, et ne tenir aucun compte de celle qui a été ajoutée, dans la suite, dans l'intérêt du porteur.

Ainsi, lorsqu'une traite, émise par un commerçant (lequel n'est pas obligé de faire précéder sa signature du terme «bon et approuvé»), porte, intercalée entre ces mots, une autre échéance, plus éloignée que celle qui est en tête de la traite, on ne devra considérer, comme bonne, que l'échéance qui est marquée en tête de la traite, et le défaut de protêt, faute de paiement, le lendemain de cette échéance-ci, entraînera, pour le porteur, la perte de l'action en recours contre l'endosseur.

Deciziunea comercială No. 13

S'au ascultat: d-l avocat B. Cernea, din partea apelantului I. Alcalay, în desvoltarea motivelor de apel precum și d-l avocat C. I. Stoicescu, din partea intimatului Mitu Ștefănescu, în combateri.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de I. Alcalay contra sentinței comerciale a tribunalului Prahova, secțiunea II cu No. 244 din 1900, prin care admițându-se acțiunea intentată de M. Ștefănescu, numitul a fost obligat ca, împreună cu sindicul falimentului său, D. Gabriel, să îi plătească în mod solidar suma de 2500 lei, prevăzută în cambia emisă de falit la 18 Iulie 1900 în ordinul lui Alcalay și ajunsă prin gir în mâinile lui M. Ștefănescu, cu dobândă legală de la 22 Septembrie 1900, data protestului, dobândă care avea a privi numai pe girant, plus 100 lei cheltueli de judecată;

Având în vedere că apelantul I. Alcalay, invoacă în primul loc, nulitatea cesiunii acestei creanțe, trasă din art. 1309 Codul civil, pe motiv că intimatul M. Ștefănescu este avocat în Ploestî, și cum își exercită profesiunea în circumscripțiunea acestei Curți, nu putea să se facă cesionar de drepturi litigioase;

Având în vedere că, edictând dispozițiunea din art. 1309 Codul civil, legiuitorul a voit să împedice pe magistrații sau avocații de a nu abusa de influența ce au în virtutea funcțiunei ce ocupă sau a profesiunei ce exercită, spre a satisface dorința de speculă și de cupiditate; că de aceia, modificând textul francez (art. 1597), unde se vorbește de procese, drepturi și acțiuni litigioase, o spune în mod larg că ei nu se pot face cesionari de drepturi litigioase; că sub această denumire, trebuiesc cuprinse nu numai drepturile cari sunt în proces ci și acelea asupra cărora se poate naște o contestațiune serioasă, cu alte cuvinte, fie că dreptul este contestat sau că poate fi contestat;

Având în vedere că, în specie, cambia este trecută prin gir în ordinul d-lui avocat M. Ștefănescu la 16 Septembrie 1900, adică a doua zi după ce emitentul ei Sam. D. Gabriel fusese declarat în stare de faliment, fapt necontestat; că, intimatul recunoaște că la acea epocă cambia se presenta în forma ei actuală, adică cu o scadență de plată la 15 Septembrie 1900, prevăzută în corpul ei, și o altă scadență de plată la 21 Septembrie, același an, trecută d'asupra semnăturii emitentului, în dreptul cuvântului «bun și aprobat»; că, faptul că cambia purta 2 scadențe, unit cu împrejurarea că emitentul ei se găsea deja căzut în stare de faliment, era de natură a deștepta pe M. Ștefănescu, care primea să 'i-se treacă prin gir o ast-fel de cambie, că atunci când va reclama plata ei, poate să se ridice vre-o contestațiune, ceia ce de fapt s'a și întâmplat; că dar, densus s'a făcut cesionarul unui drept litigios, ceia-ce nu 'i era permis, față cu textul formal al art. 1309 Codul civil; că, o atare cesiune fiind nulă orî ce acțiune în justiție 'i este refuzată pentru a reclama plata;

Având în vedere, în ipotesa când cambia cedată lui M. Ștefănescu n'ar constitui un drept litigios în sensul art. 1309 Cod civil, că apelantul I. Alcalay a susținut că cambia a avut la origină scadența de 15 Septembrie 1900; că posterior acestei scadențe și la o epocă când nu se mai putea protesta, pentru că emitentul căzuse în faliment, s'a adăogat d'asupra semnăturii acestuia cuvintele «bun de plată la 21 Septembrie a. c.», iar la 22 Septembrie s'a făcut actul de protest, în scop de a putea conserva acțiunea cambială în contra giranților; că, în dovedirea acestui fapt, se invoacă martori, presumpțiuni, și la nevoie o expertisă chimică și prin caligrafii;

Având în vedere că nu s'a contestat că cambia a fost scrisă de emitentul Sam. D. Gabriel; că, dacă este așa, este de neexplicat pentru ca el, care fixase scadența la 15 Septembrie, să revină imediat și d'asupra semnăturii sale să treacă o altă scadență, la 21 Septembrie; că, dacă se observă cu atențiune cuvintele «bun de plată la 21 Septembrie a. c.», pare a fi scrise de o altă mână și cu o altă cerneală; că apoi, nici era necesar a se trece cuvintele «bun de plată», de oare-ce Sam. D. Gabriel era comerciant, și art. 275 Codul comercial nu'l obligă la aceasta; că, osebit de aceasta, cuvintele «bun de plată la 21 Sept. a. c.» sunt și înghesuite în corpul cambiei și semnăturii, ceea ce denotă că au fost scrise în urmă; că, ceea ce vine să confirme pe deplin că cambia a fost emisă cu scadența la 15 Septembrie, este certificatul judeului instructor al tribunalului Prahova, cab. II cu No. 55 din 1901, care, examinând atât registrul scadențar cât și registrul jurnal ținute de falit, constată că cambia în cesiune este trecută cu scadența la 15 Septembrie 1900; că dar, dubiū nu mai poate fi că adevărata scadență a cambiei a fost 15 Septembrie; că, din cauza declarării în faliment a emitentului Sam. D. Gabriel în ziua de 15 Septembrie, nu s'a mai făcut actul de protest a doua zi; că, în urmă pentru a se putea conserva acțiunea cambială în contra giranților, s'a adăogat cuvintele «bun de plată la 21 Sept. a. c.», iar la 22 Septembrie s'a și făcut actul de protest; că, faptele stând ast-fel, Curtea

găsește inutil a mai recurge la martori, expertisă chimică sau experți caligrafi;

Că fiind dar cert că adevărata scadență a cambiei a fost la 15 Septembrie 1900 și ea nefiind protestată la timp, conform art. 331 combinat cu 345 și 350 Codul comercial, portorul acestei cambii, în specie M. Ștefănescu, a perdut acțiunea cambială în contra girantului I. Alcalay;

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate admite apelul.

(ss) Sc. Popescu, V. Râmnicăeanu, D. Giuvaru.

O p i n i u n e

Având în vedere că incapacitatea și nulitatea prevăzută de art. 1309 Codul civil fiind de strictă interpretare, nu se pot admite de cât în cazul când ar fi pe deplin dovedit că dreptul era în litigiu sau că cel puțin se putea prevedea cu înlesnire că contestațiunile serioase erau posibile în privința aceluși drept;

Considerând că în momentul transmiterii acelei cambii către avocatul M. Ștefănescu, nu exista nici un litigiu, nici se putea prevedea vre-o contestațiune serioasă în privința acelei cambii;

Considerând că cambia în cesiune nu are de cât o singură scadență, adică cea de la 21 Septembrie 1900, pusă de subscriitor înainte de a subscrii;

Că legea nu prescrie ca scadența să fie pusă într'un loc determinat al cambiei, și că nicăeri ea nu oprește că după ce s'a pus o scadență, părțile să schimbe ziua scadenței, cum s'a făcut în specie, destul să fie bine precisată ziua în care subscriitorul se obligă să plătească;

Că, în specie, cea zi e bine determinată prin cuvintele puse de subscriitor înainte de a iscăli: «bună de plată la 21 Sept. a. c.»;

Că cu nimic nu se dovedește că aceea scadență a fost adăogată mai târziu, adică după ce cambia fusese iscălită cu scadența din capul ei.

Pentru aceste motive și cele din sentința tribunalului, suntem de părere a se respinge apelul făcut de I. Alcalay și a se confirma sentința apelată.

(ss) C. R. Manolescu, C. G. Dâmboviceanu.

Iată și sentința tribunalului Prahova No. 244/900 reformată de majoritatea Curței:

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de M. Ștefănescu în contra sindicului falimentului Samuel D. Gabriel și a lui I. Alcalay, care are de obiect plata sumei de 2500 lei prevăzută în cambia cu data 18 Iulie 1900, semnată de Samuel D. Gabriel, în ordinul lui I. Alcalay, de acesta transmisă prin gir în ordinul lui I. Reinstein, iar de acesta în al reclamantului M. Ștefănescu, protestată această cambie la 22 Septembrie 1900;

Având în vedere că cesiunea dedusă în judecata acestui tribunal, este de a se ști dacă o cambie, în specie un bilet la ordin, care poartă 2 date diferite pentru plata ei, își pierde calitatea și efectele speciale ale cambiei;

Având în vedere cambia, în baza căreia reclamantul M. Ștefănescu a chemat în judecată pe sindicul falimentului Samuel D. Gabriel și pe I. Alcalay, întrunește toate condițiunile esențiale ale cambiei, însă mai poartă d'asupra semnăturii emitentului Gabriel cuvintele «Bună de plată la 21 Septembrie a. c.»;

Considerând că art. 271 Codul comercial prevede că scadența nu poate să fie de cât una și aceeași pentru toată suma arătată în cambie;

Considerând că de și cambia, care face obiectul acțiunii de față, are două scadențe, însă și una și alta sunt privitoare la plata întregii sume;

Considerând că emitentul Gabriel, subscriind cambia și făcând mențiune d'asupra semnăturii sale că ea va avea scadența la 21 Septembrie, în loc de 15 Septembrie, după cum fusese trecut mai înainte, la această scadență

de 21 Septembrie: s'a obligat să facă plata, și dar urmează a fi ținută în seamă, căci nicăeri legea comercială nu interzice emitentului să dea cambiei altă scadență de cât cea pusă de creditor;

Considerând că, în specie, S. Gabriel a semnat cambia în ordinul părâtului Alcalay, în felul cum se găsește astăzi, adică purtând și scadența de 21 Septembrie 1900, iar dânsul a transmis'o prin gir lui Reinstein, așa cum o primise;

Considerând că de și părâtul susține că dânsul, transmitând cambia lui Reinstein, a arătat în girul său că scadența este la 15 Septembrie; că, prin urmare, nu purta și scadența de 21 Septembrie, această alegațiune însă este neexactă în fapt, de oare-ce girul având cuprinderea: «plățiți în ordinul d-lui I. Reinstein, valoarea primită în numerar, Ploesti, la 15 Septembrie 1900», aceste din urmă cuvinte indică numai data girului, nu și scadența cambiei;

Considerând că același lucru mai rezultă și din al doilea gir, prin care Reinstein, în loc să protesteze cambia în ziua de 16 Septembrie, o trece tot în ziua de 16 Septembrie, în posesiunea reclamantului Ștefănescu; că prin urmare, atât Alcalay cât și Reinstein au avut cambia în mâna lor purtând scadența de 21 Septembrie, și de aceea ea n'a fost protestată de cât în ziua de 22 Septembrie de către reclamantul Ștefănescu;

Considerând că nulitățile și decăderile de drepturi sunt anume prevăzute de lege, și legea comercială neprevăzând cazul de pierdere calității și efectele cambiei când emitentul dă altă scadență unei cambii de cât cea pusă mai înainte de creditor, incidentul ridicat de părâtul Alcalay că reclamantul a perdut acțiunea de regres în contra sa are a fi respins ca nefondat;

Considerând că cererea părâtului Alcalay a dovedi cu martori și cu registrele falitului că cambia n'a purtat la subscrierea ei și scadența de 21 Septembrie, întru cât din cele de mai sus rezultă că ea a purtat și această scadență, acest mijloc de probațiune urmează a fi respins ca inutil în cauză, și prin consecință a se admite acțiunea și a se obliga la plata sumei din cambie ambii părâți;

Având în vedere dispozițiunile art. 42, 43 și 309 Codul comercial.

Pentru aceste motive, tribunalul, admite acțiunea, etc.
(ss) Al. Al. Demetrescu, I. G. Manu.

NOUTAȚI JUDECATOREȘTI

Secția III a Curței de apel din Paris s'a pronunțat zilele acestea într'o cesiune care interesează foarte mult comerțul și pe comercianți.

Iată despre ce e vorba:

Un negustor de vinuri s'adresează la un biurou de informații din Paris, cerând să-i spue dacă poate face credit unei persoane oare-care.

Informațiunile date au fost din cele mai bune, ele însă erau referitoare la un mare comerciant en gros. Pe baza acestor informațiuni, vînzătorul expediază pentru 3000 frs vinuri, noului client.

La scadență, trata a fost refuzată. Se fac noi cercetări și se descoperă că cel care primise vinurile, era, nu un negustor, ci un particular care locuia într'o cameră mobilată. Atunci negustorul de vinuri, cheamă în judecată pe agenția de informații, reclamând suma de 3000 lei ca daune. Agenția susține că a fost victima unui dol din partea unuia din amployații săi și cere a i se admite să facă această dovadă.

Tribunalul de comerț, admite a se face această probă prin verificarea de scripte.

Contra acestei hotărîri se face apel și Curtea condamnă pe agenția la daune.

(După Journal des Agriculteurs din 26 Mai 1901)